

Arrest

nr. 119 963 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Roemeense echtgenote.

1.2. Op 16 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 13 november 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/04/2013 werd ingediend door: S.M., Nationaliteit: Moldavië (Rep.) ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Meneer diende op 22/04/2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in als echtgenoot van mevrouw S.D. (...).

Het verblijfsrecht van de echtgenote, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd op 16.09.2013 beëindigd overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980.

Hierdoor kan artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien deze zelf niet langer het verblijfsrecht kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker op: *"Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht."* In de uiteenzetting van zijn middel werpt verzoeker eveneens de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen m te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681- R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, ar. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989).

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vetrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zo verwijst de beslissing a quo naar de toepassing van artikel 42 septies van de Wet van 15 december 1980. Nochtans heeft de echtgenote van verzoeker zich allerm minst schuldig gemaakt aan het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zou zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht, we integendeel.

Immers, de echtgenote van verzoeker heeft in 2012 samen met haar dochter M. Moldavië verlaten om zich te vestigen in België.

Zij had hier namelijk uitzicht op werk als zelfstandige vennoot bij SGF Motors BVBA. De echtgenote van verzoeker stond voltijds in als verkoopster voor de aan- en verkoop van auto's. Dit bedrijf is echter in april 2013 in faillissement gegaan.

Daarop heeft zij zich in ontelbare interim- kantoren ingeschreven met het oog op werk. Tevens volgt zij twee keer per week intensief taallessen in Roeselare.

Haar dochter gaat naar het eerste leerjaar te Roeselare.

Ondertussen is verzoeker in maart 2013 eveneens naar België verhuisd. Hij wordt vanaf september 2013 tewerkgesteld bij GTS Cars. Hij werkt namelijk als chauffeur voor dit bedrijf. Voorlopig werkt hij 20u per week maar vanaf januari 2013 zal hij gedurende 38 u per week tewerkgesteld worden.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

2.2. Artikel 40bis, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Kernvaststelling in de bijlage 20 is dat het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet werd beëindigd op 16 september 2013, zodat verzoeker zijn echtgenote niet kan komen vergezellen of vervoegen zoals voorzien in artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote onterecht werd beëindigd, maar deze beslissing vormt niet de bestreden beslissing en alleszins kan verzoeker met de loutere opsomming van elementen die de situatie van zijn echtgenote en hun dochter kenmerken de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beëindiging van het verblijfsrecht van zijn echtgenote niet ongedaan maken. Overigens werd het beroep dat verzoeksters echtgenote indiende tegen de beslissing die een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden door de Raad verworpen bij arrest nr. 119 962 van 28 februari 2014.

2.5. Voor het overige somt verzoeker nog elementen op inzake zijn tewerkstelling maar hij laat na te concretiseren op welke wijze verwerende partij hiermee de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft in het licht van artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker nog bewijzen van zijn tewerkstelling aan het verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bijlage 20 aan de hand van stukken waarover verwerende partij niet kon beschikken op het ogenblik van het treffen ervan. De Raad kan aan de hand van deze stukken verzoekers verblijfssituatie alleszins niet gaan appreciëren in de plaats van verwerende partij. Voor het overige kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.5.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder de zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 3 31)”.

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R. W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden gelet op het faillissement van de werkgever van de echtgenote van verzoeker evenals de bijkomende tewerkstelling van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.”

2.8. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9.. Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij geen rekening heeft gehouden met *“het faillissement van de werkgever”* van zijn echtgenote en met zijn tewerkstelling, maar gelet op de aangevoerde kritiek volstaat het te dezen te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA